

Mukaddime

Bu yazıda Bakara 2:40-41, Ali İmran 3:3 gibi ayetlerde geçen “Önceki kitapların doğrulanması”nın aslında o kitapların genelini değil de o kitabın kaynağının ilahî olmasının doğrulanması hususunda konuşacağız. Evvela bu yazı içerisinde lafz tahrifçisi gruba ağır sözlerin olacağını bilmenizi isterim. Bu yazı akademik yayınlarda yayınlanacak bir yazı olmadığı için kendi üslubum ile siz kâfirlere hitap edebilirim.

Konuya Giriş

Evvelinde bu iddiayı yani tasdiğin kaynağa yönelik olduğunu elinizdekini veyahud yanınızdakini değil de onların kaynaklarının doğrulanması meselesini hiç eleştirisiz kabul edeceğiz. Bu postulat ile yola çıktığımızda karşımıza şu sorun çıkmaktadır; eğer bu kitaplar vaktiyle ilahî idiyse o vakit bu kitaplar kendi vaadlerini yerine getirmelidir. Eğer değil iseler bu bakımdan Qur'an yalan söylediği için ilahî bir kitap değildir. Bu iddiamı kanıtlamak için şunu demek isterim eğer bir söz İlahımızdan ise o söz kati suret ile gerçek olması gerekir. Bu bakımdan eğer Tanah metni bir tahriften geçmiş ise bu hem Tanah metninin İlahî olmadığına hem de İncilin ilahi olmadığına yol açar. Şöyleki hem Tanah hem de İncil içerisinde Tanrı'nın sözünün ebedi olduğu söylenir¹. Eğer bu iki kitaba rağmen bu söz değişmiş ise o vakit bunların kaynağı ilahî değildir. Ayriyetten şunu belirtmek isterim ki yahudi ve mesihçi cemaatler arasında derin bir ayrılık var idi. Eğer Tanah üzerinde yahudi cemaatlerden birisi lafzî bir tahrif gerçekleştirmiş olsa Hristiyanlar bundan bahseder, hristiyanlar yapsa yahudiler bahseder idi. Ama her iki tarafında kullandığı ıbranice metin aynıdır.

¹ İşeya 40:8, 1 Petrus 1:24-25, Yuh. 10:35,